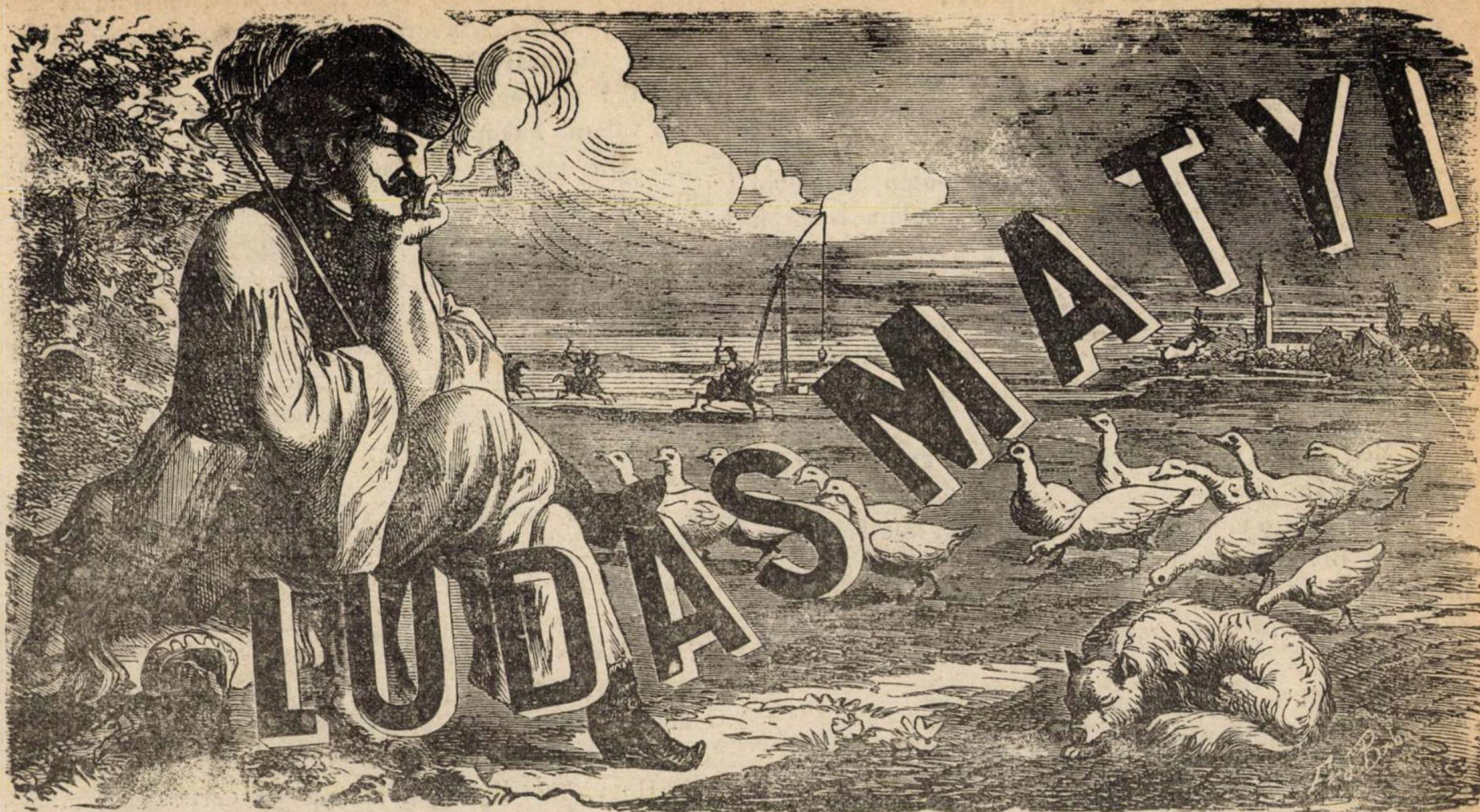

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, dec. 22. 1872. 51 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	*Szerkesztői iroda:* Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Ludas Matyi előfizetési felhivása

az 1873-ik évre.

„Keresztyének olvassátok,.
A mit irok most hozzátok;
Nagy örömöt én hirdetek . .
Melyen örvend ti szivetek.“

Érdemes publikum!

Ez esztendő immár vége felé járván
S szünőfélben lévén a kolerajárvány.,
Szent karácson mákos kalácsos ünnepén
Előfizetésre ime felkérlek én.

Mert hát Ludas Matyi a hetedik évbe
— Hál' istennek — épen az uj évvel lép be.
S hogy ez a hetes szám jól is succedáljon:
Minden igaz magyar rám prenumeráljon.

Édes jó barátom! vedd azt fontolóra:
Hogy én nem léphetek soha fuzióra..
A mameluk-párt és a Döbrögiekkel,
Azokat már nekem ex offo ütni kell.

Ha tehát ezekben gyönyöröd találod..
Avagy tőlem pláne még meg is kivánod
Hogy csak uzuváljam tovább a püfölést:
Küldd be utalványon az előfizetést.

Mint a Borsszem Jankó, én nem steigerolok,
Habár olykor-olykor minisztert porolok. —
A Matyinak ára — marad státusquo-ban
Egy évre hat forint, rongy osztrák bankóban.

Hat forint potomság! egy év tartamára,
Csak egy szopos malacz vagy egy pár lud ára.
Fizess tehát elő, és én majd viccelek..
Igy kivánják „a jól felfogott érdekek.“*)
Én pedig kivánok boldog ünnepeket!

Ludas Matyi.

*) Ezt a kadentziát az uj miniszterelnöktől tanulta Matyi.

☞ **Külön előfizetési felhivást nem küldünk; a gyüjtőknek se kostökkel, se tajték pipával vagy elavult könyvekkel nem kedveskedünk, hanem a ki 5 előfizetőt toborz, annak tiszteletpéldánynyal szolgálunk.**

Az előfizetési utalványok **Pest, Városháztér** 6. szám alá küldendők.

Furcsa egy pör.

Mást a szerencse, engemet pedig a szerencsétlenség üldöz.

Most három éve elfagyott e házam, két éve meg a gyapjamat verte el a jég; a tavaszszal birtokomat vetésestül együtt a földindulás érte, sőt a közelebbi képviselő választáskor egy két marok piculám is sárba veszett!

Már azt hittem, hogy kikoptam a szerencsétlenségekből, midőn ismét ujabb csapás ért!

Atyafi látogatásra mentem tul a Dunára. Elesteledvén Z . . . kis község ronda vendégfogadájába kelle meghálnom.

Még javában szundikáltam midőn kocsisom zörgetett szobám ajtaján.

„Korán van még János"! — kiálták ki kocsisomhoz.

— Biz egy kicsi kora van tens uram! hanem nagy baj van, tessék csak az ajtót kinyitni, hadd beszéljem el. Kinyitván az ajtót kérdém az ijjedt képü kocsistól:

„No hát mi a baj János?"

— Jaj uram az éjszaka megették a hintónkat! sopánkodék János. „Nem ette meg a fene! bolond kend János!"

— De hogy vagyok, de hogy vagyok tens uram! tessék csak kinézni, ott a fészer alatt áll a hintóból az, a mit meghagytak. —

Kitekintettem, s ott láttam hintómnak fa és vas romjait, de róla mindennemü bör hiányzott, csak néhány tépett foszlány darabot lengetett a korai szél.

„Bizony János ez különös egy állapot? De hogy a menkőbe történhetett meg ez?" — kérdém a siránkozó kocsist.

— Azt voltaképen magam sem tudom! — válaszola János.

Azonnal felöltöztem s vizsgálatot tartottam az ügyben, s a napnál világosabban kiderült az, hogy az én János kocsisom este a hintónak minden börrészét bekente halzsirral, hogy tiszta és fényes legyen másnap. A szomszédházban lakó tisztartó ur agarai a zsir szagot megorrolván, a keritéstelen udvarra könnyen belopódzkodtak, s neki álltak az én hintómnak, s becsületesen lefalatoztak róla minden bőrállományt.

Azonnal mentem a tisztartóhoz kártéritést követelendő.

A különben máskor csendes természetü urat végtelen felhevült állapotban találtam, szidta, káromolta kezeivel fenyegetve az őt süvegelő cselédeket.

Megpillantva engemet, csendesülni kezdett.

Kölcsönös üdvözlet után előadtam jövetelem okát. Mire a tisztartó arcza még jobban kigyuladt, szemei fénylettek mint az őszi bogár.

— Hát uraságáé volt az a hintó, mit agaraim megettek? — kérdé tompa hangon.

„Igen uram, az enyém volt — válaszoltam.

Nagyon jó, hogy szerencsém van, épen most szidom ezeket a gazembereket, nem vigyáztak az agarakra, s azok kicsavarogtak a házból, és nekem ilyen kárt okoztak; elverem őket a házból, pattogott a tisztartó, mint valami kukorica.

„Óh uram! — jegyzém meg — hisz az egész kár nem megy többre mint 50—60 ftra."

— Mit 50—60 ftra? — Tudja-e azt az ur, hogy a „cicka" és „fecske" agaraimért most a napokban igért gróf Bukfenc Arthur ő méltósága egyenként 300—300 frtokat; a „Sáska" szóló agaramat pedig báró Habakuk Kajetán már régóta kérte 400 frtért.

„Ez mind szép, de ehhez nekem semmi közöm"

— Semmi köze? hogy a menkübe ne volna köze? Az ön hintója volt oka, hogy mind a három agaram ma reggelre megdöglött. Kiálta fokozott haraggal a tisztartó.

„Én arról nem tehetek, miért ették meg a hintómat, — feleltem vissza. — Aztán látva, hogy nem boldogulok vele, átmentünk együtt a faluházához, ott sem mehettünk semmire. Most kutya egy perben állunk. Ő rajtam 1000 ft kártéritést követel agaraiért, én meg 60 ftot hintómért.

Hogy melyikünk nyeri meg a pört? majd megirom a Matyiban. A tisztartónak kedvezőbb a helyzete mert jobbpárti, tehát jobban is szolgál neki az igazság; én pedig balpárti vagyok, tehát alkalmasint balul is szolgál nekem az igazság.

Hogy lett az én Lajos bátyám poéta?

Lajos bátyámmal egyszer a többek közt fog jászni mentünk.

Sok barangolás után rettenetesen elfáradtunk, leültünk tehát Lajos bátyám is én is egy-egy sárga tökre a kukoricásban.

„Hallod-e ecsém! — kezdé a beszédet az én bátyám — nem rosz rigmusfaragó lett volna én belőlem, lásd mióta itt ülök már is poéta lettem."

— Csak nem evett bolond gombát uram bátyám ?— kérdém meglepetve.

„De nem ám, hanem azért mégis poéta lettem."

— Ha ugy van, váltig sajnálom uram bátyámat, hisz oly becsületes ember volt eddig.

Azonban, hogy hajlandósága van a poétaságra, azt én már régóta gyanitottam. —

„És ugyan miből gyanitottad?"

— Abból, hogy a poéták egy tulajdonságával csakugyan bir. —

„Hát ugyan miféle poétai tulajdonsággal birok én?"

— A hazugsággal, kedves uram bátyám! a hazugsággal.

„Hát a hazugság is szükséges a poétai mesterséghez? Ezt eddig nem is tudtam. No szép öcsém nem is hinnéd, hogy én most épen egy poétának való tárgyon ülök."

— Poétának való tárgyon? hisz egy nagy feki tökön ül uram bátyám! —

„Igen is azon, és ezen tök tett engem poétává, haldd csak minő pattogós kadenciát csináltam.

— Haljuk hát no : —

„E szép napon csötörtökön
Ültem egy nagy disznótökön." No nem jó kadencia ez ecsém? Szász Karitól sem telnék külömb.

Jó biz a kedves uram bátyám, még talán a „Nefelejts" is kiadná, ha ekképen módositaná:

„Egy szép napon csütörtökön,
Ült egy tök ... a másik tökön."

Durr! dördült el erre az én Lajos bátyám puskája, egy süldő nyulat teremtve agyon, mely közelünkben futott el. Természetesen abba hagytuk a verselést a költészeti irodalom roppant kárára és mentünk tovább vadászni.

Jogi kérdés.

Midőn a Lónyai uralom végóráiban a miniszterek arról tanácskozának, hogy lemondjanak e vagy ne tárcájukról? Pauler igazságügyér ur azt mondá, hogy ő neki nincs oka a lemondásra.

Most a telepitvényesek kérdéseben Pauler miniszter ur leszavaztatván — van e oka, illetőleg van e joga a lemondásra??????????

Ez is kérdés,

Most midőn a honvédelmi ügy volt szőnyegen az országgyülésen, ugyan van e még olyan szőrösfülü, tökkelütött fejü, közös ügyes dicsősségtől elvakult mamelukja a jobboldalnak, a ki át ne látta volna, hogy az egész sorhadi honvédcsapat a közös hadseregnek csak depótja?

Veszprémi adomák.

Veszprém városa a mellett hogy püspöki város, még arról is hires, hogy nagyon sok szamár van benne.

Ezen szamarakbani bővölködése aztán számtalan célzásokra és dévajkodásra ad alkalmat.

A litéri számtartó, ki Veszprémbe szándékozott, szembe találkozik egy alkalommal a veszprémi káptalani ügyvéddel, ki épen a városból jött. Notabéne mind a kettő jó kedélyü uri ember volt.

— Van e sok szamár Veszprémben? kérdé a kasznár az ügyvédtől.

„Mikor még én Veszprémben voltam tapasztaltam, hogy volt biz ott elég" — felelt vissza az ügyvéd.

— No most bizonyosan kevesebb van egygyel — tréfálódzék a kasznár.

„Csak annyi lesz most is mint mikor én ott voltam, — válaszolt az ügyvéd — hisz kasznár ur épen Veszprémbe megy."

Az én Lajos uram Bátyám rettenetes nagy vadász volt s mint afféle rettenetes nagy vadász, rettenetes nagyokat is szokott . . . fillenteni.

Kérdi egyszer tőlem a pápai heti vásáron: „Mikor jösz ki Hathalomra vadászni öcsém?"

— Vadászni? hisz urambátyám pusztáján nincs egyébb vad szunyognál. —

„Nincs é? pattant fel az öreg ur, gondold csak ecsém, tegnap kint voltunk sneffezni, vagy 40 darabot lelőttem már, mikor áttüzesedett duplám csöve s mig annak a kihülését vártam, hát csak elbámultam a tenger sok sneff miatt, a mi kőrülöttem röpkedett. A mint felsohajték, hogy: én uram Jézusom ennyi tenger sneff hol veszi magát? öszvetaláltam csapni a tenyeremet s gondold csak öcsém! 12 darab sneff a markomba maradt. Ugy bizony öcsém!

Sport.

Fut a róka. . talli hó!
Nyiheg nyihog a kopó —
Leesett az első hó.
A run most egy sár-sikló,
Bukik lovag, bukik ló.

A vörösfrakkosok a váci utcán is kezdenek már mutatkozni.

Jó helyütt bogarásznak, mert itt bizony annyi a róka, — mennyi a cilinder és a paróka.

A jószivü anya

Ez a jószivü anya, csakhogy gyermekeinek örömöt szerezzen, olyan krisztkindlit adott nekik, a mi szemüknek szájuknak legjobban tetszett.

a vásott gyerekek.

A vásott gyerekek azonban ugy köszönik meg a szülei szeretetet, hogy minden terhet és nyügöt az anyára háritanak.

Országgyülési dalok.

Csanádi.

Szabad péntek, szabad szombat,
Szabad szappanozni, —
Szabad nekem Kerkápolit
Megatakirozni.
Ej huj azt látom:
Sok van már a rováson,
Hej huj megpucolom
A kölcsön tárgyaláson.

Pulszki Gusztika.

Kinek nem kell a jutalék
heje huja happ!
Sem ujonc sem pót-tartalék
heje huja happ.
„Se országa se házája"
Nem a német katonája...
heje huja happ.

Egy végzetes csók.

Tanult egykor az upsalai egyetemben egy igénytelen, és meglehetős szomoru sorstól gyötört diák.

Mindamellett is azonban, hogy a sors nem ringatta őt valami fényes kényelemben, nem csüggedt el pályáján, sőt kitartó szorgalma, s ügyessége által, pályatársai között is nagy reményeket gerjesztett maga iránt.

Egy szép verőfényes napon, ezen igénytelen ifju néhány előkelő s gazdag tanulótársával a város főterén álldogált. —

Tréfásan csevegtek az ifjak maguk között.

A mint a csevegés tartott, — egyszerre egy uriasan öltözött szép fiatal leány ment el mellettük egy idősebb urhölgy kiséretében.

Ez az uplandi kormányzó leánya volt, ki Upszalában lakott, — az idősebb urnő pedig a leány anyja volt.

A tanulók nagy érdek és figyelemmel nézték meg a szép leánykát, — s midőn mellettük elhaladt, egyiket a leány szépsége annyira magán kivüli helyzetbe hozá, miszerint egészen elragadtatva mondá:

— Megadnék ily rubin ajak egy csókjáért — egy milliót!

Maga az a szerény deák ember is ilyen nézetben volt, s bár a társadalmi élet gyönyörei mind eddig nem igen tevék érzelmeit lázadozó, és hullámzó vá, mind a mellett is, midőn ezt a szép uplandi leányt látta, mintegy önkénytelen felsóhajtott társai előtt, s reményét fejezé ki aziránt, miszerint ő hiszi, hogy ezt a szép leányt megcsókolhatja.

— Megőrültél? mondák neki barátai erre a vakmerő gondolatra.

— Épen nem! — válaszolá az igénytelen fiu. — Én kinézem e szép leány arcából azt a gyengédséget, hogy ha én kérném, tehát ő engem megcsókolna.

Társai bámultak a szerény diákra e szokatlan modor miatt.

— De mit gondolsz? Itt a piacon, ennyi nép előtt? — kérdék tőle teljes kiváncsisággal.

— Igen! — válaszolt egész nyugodtsággal az ifju — itt a piacon, ennyi nép előtt.

— Saját ösztönéből?

— Természetesen — válaszolá az ifju, — hisz oly szerénytelennek csak nem tartatok, hogy egy nőt ilyen cselekvényre még erőszakoljak is.

— Ez megfoghatatlan!

— No én hiszem — erősité az ifju.

Azt mondja e határozottságra egyik tanuló társa:

— Ezer tallért kapsz tőlem, ha a csókot megkapod.

— Tőlem is! tőlem is! — kiálták többen gazdag tanuló társai közül.

— Tehát áll az igéret?

— Igen! — válaszolák tanuló társai.

— Mi a biztositék?

— A becsületszó — volt az egyhangu válasz.

— Jó! mondá erre az igénytelen ifju, miközben sietett, hogy a szép leányzót beközelithesse.

Midőn mellette volt, nagyon szerény arcot mutatott, s teljes gyengédséggel szólitá meg, mondván:

— Kisasszony! sorsom a kegyed kezében van.

A szép leány egészen meg volt lepetve e beszédre s némi magyarázatot kért hozzá.

— Kisasszony! Én szegény szülöktől származtam — az élet nem segitett utamon soha, de azért én dacolva és küzdve a bajokkal, mindig előre törtem. Egyik vágyam volt az upsulai egyetemen kiképezni, s igy hazámra nézve hasznossá tenni magamat. A munka nagy nehézségekbe ütközött, de erélyem mindig legyőzte azokat. A tudományszomj, mely mint a lávafolyam, folyton melegitette keblemet nem hagyott csüggedni mostoha, szomoru sorsom alatt sem, s ingert adott arra, hogy jövőm és sorsom iránt az önbizalmat el ne veszitsem. Még eddig — bár nagy veszélyek között — meg is tartottam azt... Most azonban egy meredélyre léptem, — egy sikamlós meredélyre, — a melyről ha lebuktam, — elvesztem menthetetlenül. A mentő, szép kisasszony! itt csak kegyed lehet. Én szegény vagyok, nekem egy szerencsés kisérletért ezereket igértek, ezen összeggel bevégezhetném tanulmányimat, s igy hazámra hasznossá tehetném tehetségimet. Az hogy mind ez megtörténhessék.... kegyeden áll...

A szép leány gondolkodva nézett az ifjura, s aztán kiváncsian kérdé:

— Mi volna az ifju ember? s ha tehetek valamit boldogságáért, szivesen megteszem.

— Egy csók kegyedtől kisasszony! — s én örökre, boldog vagyok.

A szép uplandi leány elpirult e nem várt kérésre. Hanem mindamellett is volt valami az ifju arcában, a mi meggyőzte a leányt arról, miszerint az most igazat beszélt. Aztán nem habozott, — isten neki! — gondolá — ha valakit annyira boldoggá tehet egy csókjával, ám legyen, — s mindenek szemeláttára, teljes nyiltsággal az ifjut megcsókolá.

Az ifju boldog lett a csók, — és a nagy anyagi nyereménytől, mit e pompásan sikerült munkája után társaitól kapott.

* * *

A java azonban ennek a kalandos mulatságnak még csak ezután következett.

Az uplandi kormányzó megismerkedett lassankint az ifju szerénysége, szorgalma és tudományos képzettségével, — s midőn ez a tanfolyamot bevégzé, a kormányzó megkinálta őt leánya kezével is.

Később a svédek között ez a szerény ifju nagy hirre vergődött, s főleg természettani művei hazájának nagy elismerést szereztek a külföld előtt.

A felejthetetlenhez.

Eszembe vagy, ha a pénzem csördül,
Eszembe vagy, ha az erdő zöldül,
Eszembe vagy, ha látok palotát..
Eszembe vagy, ha hallom-e nótát:

Ugy ég a tüz, ha lobog..
Ugy élek én ha lopok,
Ha nem lopok cserélek:
Ugy is megéldegélek.

De nem is vagy ám primás.

Szabadszálláson nagy táncvigalom akart lenni, de bizony a kunszentmiklósi cigányok nem érkeztek a kitüzött terminusra.

A táncra termett fiatalság a vigalom helyisége alatti kávéházban egybegyülve türelmetlenül várta a cigányokat, mig a nők fent a teremben társalogtak.

Egyszer csak érkezik ám egy szánkó nehány uri emberrel, kik hólepett bundástól gubástól együtt beléptek a kávéházba.

Persze a fiatalság a várt cigányoknak tartá őket s egyik fiatal rákiált az első belépőre:

„De fene soká jöttök te b ő g ő s!"

— Nem vagyok én bőgős — felelt vissza az érkező.

„D e nem is vagy ám primás" — kötekedék a fiatal uri egyeniség, tökéletesen azt hivén, hogy az érkezőben felismerte a cigánybanda bőgősét.

Hát pedig az érkező Polányi Jóska akkori képviselő jelölt volt, kitől még azon a télen el is kadenciázta Szász Károly a képviselőséget.

Cserebogár vers.

Az én Károly druszám 1864-ik évben Pápán hallgatta a poézist, A mondott évben rendkivül sok cserebogár volt azon a vidéken. A költészettanára tehát alkalminak látta meghagyni, hogy a muzsafiak a cserebogarakról csináljanak verset.

Az egész költőifjuság között aztán az én Kari druszám tünt ki legjobban közvetkező versélésével:

Jézus Mária Szent József,
Nincs a világon annyi sneff..
Mint a mennyi cserebogár..
Futva repül mint az agár.

Von beides.

A napokban T.. grófnál egy szabolcsmegyei küldötség tisztelgett, bizonyos ügyben kikérendő a gróf pártfogását.

A szives házi gazda egy kis apetitoriummal is megkinálta a küldötséget. Komornyika sorra hordván egy tálcán a kürasszót és rostopsint, mindenik küldötségi tagtól megkérdé szép ékes német dialektussal, hogy melyikből méltóztat parancsolni. Mikor a legvégső uri emberre került a sor, ettől is kérdi a komornyik:

„Eier Gnädn! von velche ist gfällig?"

— V o n b e i d e s — válaszolt a szabolcsi atyafi, s ivott is egy pohárral von beides.

A magyarfaló „Nene Freie Presse"-nek sehogy sem izlik a képviselőház abbeli határozata, hogy Budapest hatóságának tanácskozási nyelve csak magyar lehet,

Dühének mérgét e szavakban önti olvasói elé:

„A m a g y a r s á g g y ü l ö l s é g e a n é m e t e k e l l e n a m a g y a r o r s z á g g y ü l é s s z o m b a t i ü l é s é n o r g i á k a t ü n n e p e l t. A d ä m o n i e r ö v e l k i t ö r ő c h a u v i n i s m u s s z é t t é p e t t m i n d e n p á r t k ö t e l é k e t, m i d ő n B u d a p e s t k ö z s é g i k é p v i s e l e t é b ő l a n é m e t n y e l v k i t i l t á s á r ó l v o l t s z ó; most már csak egy pár l á r m á s m a g y a r r e n e g á t f o g j a e l l e n n e m ő r i z h e t ő g a z d á l k o d á s á t f o l y t a t n i."

Bizony még megüti a sógort mérgében a lapos guta.

Diskurszus
Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály gazda: Nini szomszéd! mit akar az a szász universitás? hallom, hogy a 11 szász kerület 12 pontból álló feliratot intézett a belügyminiszterhez.

Icig szomszéd: Mit akarnak hallja khend? hát biz azuk nem akharnak sem thübbet sem kevesebbet, mint Magyarországban egy külön Szászországot.

Mihály gazda: De már erre aztán ellehet ám mondani:

Sokat akar a szarka,
De nem birja a farka.

Icig szomszéd: Hát nem boszszantó már ez Mihály gazda!. musthan olvasom a „Militär Zeitung"-ban, hogy a mi honvédeink épen nem harcias kinézésüek?

Mihály gazda: Hát hiszen hogy is lennének harciasak, mikor a hadügyminiszterük is Szende.

Pulszki Gusztikának.

Te mondád: hogy Csanádinak
„Se országa se nemzete,"
Annak! kinek egy nyitott könyv
Nyilt jelleme s becsülete!
Éretlen vásott egy fickó!
Te akarsz dobálni sárral —
Vigyázz.. az ne essék veled
Mi Petőfi szamarával.
Sértő szavad egy valódi
Hazafin csorbát nem vágott..
Hisz az eb is megugatja..
Ujságkor a hódvilágot.

Zsiga pósta.

N...nek Debrecen: A „Csodabogár" izetlenségeiért nincs okunk pirulni, ő felel érette. Különben is a csodabogár csak afféle ráadás a „Népzászló"-jára, melylyel a „Népszava" okt.—decemberi előfizetői kártalanittattak.

Veszprémbe: A „kajtárok"-féle humoreszk már 1868-ban megjelent a Matyiban.

Ócsvári Edének: Az ünnepies kivánatot viszonozzuk.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly

Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.